σύρβη; *τήμερον* i *τῆτες* tylko w komedyi, w tragiedyi zaś i u innych Attyków *σήμερον*, *σῆτες*;

σσ i *ττ*. Zamiast ioń. *σσ* ma dial. att. zwykle *ττ*, np. ioń. *τάσσω*, *γλῶσσα*, att. *τάττω*, *γλῶττα*. Jednakowoż ioń. brzmie nie *σσ* nietylko jest zwyczajniéjsze u Attyków starszych (Trag. i Thucyd.), ale także znajduje się i u innych; owszem niektóre wyrazy mają zawsze *σσ*, np. *πάσσω*, *πτήσσω*, *βασίλισσα* i inne;

σ i *ν* w eol. i dor. zakończeniu *μες* zam. *μεν* (w Słowach), np. *τύπτομες* zam. *τύπτομεν*;

ζ i *δ*, np. eol. i ioń. *ζορκάς* zam. *δορκάς*;

ζ i *δδ*, np. dor. *μάδδα* zam. *μάζα*;

ζ i *σδ* w eol. i dor. w środku wyrazów, np. *μελίσδεται*, *μέσδων*. zam. *μελίζεται*, *μέζων* albo *μείζων*; przeciwnie *σδ* i *ζ* w niektórych Przysłówkach miéjscowych na *ζε* zam. *σδε*, nawet w dial. att., np. *Ἀθήναζε* zam. *Ἀθήνασδε*, tudzież w Przysłówkach *βύζην* i *βύζον* zam. *βύσδην*, *βύσδον*;

ζ i *ττ*, np. att. *συρίττειν*, *ἁρμόττειν* zam. *συρίζειν*, *ἁρμόζειν*;

ξ i *σ* albo *σσ*, np. epic. i staro-att. *ξύν* zam. *σύν*, ioń. *διξός* zam. *δισσός*; nawet w odmianie *Futuri* i *Aoristi* używają Dor. *ξ* zam. *ς* (o czem w nauce o Słowie).

d) Zamiana Spółgłosek podwójnych:

ξ i *ψ* mieniają się ze swemi pojedyńczemi *κσ* i *πσ*, ale tak, że *σ* stawa przed *κ* i *π*, np. eol. *σκένος*, *σπάλις* zam. *ξένος*, *ψαλίς*. Podobnie *σφ* i *ψ*, np. dor. *ψέ* zam. *σφέ*.

Uwaga. Rzadko tylko zdarza się, że Spółgłoski wcale niepokrewne między sobą się zamieniają, np. *μύγις* i att. *μύλις*, ioń. *κοεῖν* zam. *νοεῖν*, epic. *κελαινός* zam. *μέλας*;

πτ i *σσ*, np. eol. i ioń. *ὄσσω*, *πέσσω*, *πίσσω* zam. *ὄπτω*, *πέπτω*, *πίπτω*.

O zamianie Spółgłosek w odmianie i pochodzeniu wyrazów.

§. 21. *A.*

1. Kiedy dwie spółgłoski Nieme obok siebie stanąć mają, takowe muszą być równobrzmiące, t. j.:

Tylko mocna przed mocną, tylko słaba przed słabą, tylko aspirata przed aspiratą stać może (§. 5, 2.), np. *ἑπτά*, *νυκτός*, *βδελυρός*, *ἐρίγδουπος*, *ἄχθος*, *φθίνω*.

Jeżeli więc albo w formacyi albo w wyrazie pochodnym zéjdą się dwie nieme różnobrzmiące, pierwsza z nich zamienia się na odpowiednią drugiéj, np.

z *γράφω* (piszę) — *γραπτός*, *γράβδην*
z *πλέκω* (plotę) — *πλεχθείς*.

Jeźli zaś dwie spółgłoski nieme równobrzmiące stoją już obok siebie, a jedna z nich zmianie jakiéjś podlega, zmiana takowa pociąga téż koniecznie za sobą zmianę drugiéj spółgłoski np.

ἑπτά, *ἡμέρα* — *ἑφθήμερος* (siedmiodniowy)
νύκτα — *νύχθ' ὅλην* (całą noc).

Uwaga. Sam tylko Przyimek *ἐκ* może stać przed wszystkiemi rzeczonemi spółgłoskami, np. *ἐκθεῖναι*, *ἐκδοῦναι*, *ἐκβάλλειν* itd.

2. Nie wszystkie jednak mocne, słabe i przydechowe stoją obok swoich równobrzmiących: takie jest w tym względzie prawidło: